ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **RWE Gas Storage, s.r.o.,** se sídlem Prosecká 855/68, Praha 9, zastoupen Mgr. Jiřím Skálou, advokátem se sídlem Rubešova 162/8, Praha 2, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Olomoucký kraj,** se sídlem Jeremenkova 110/15, Olomouc, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2012, č. j. 22 A 227/2011 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Řízení před správním orgánem

Žalovaný neprovedl záznam vlastnického práva žalobce (dále „stěžovatel“) ke stavbám redukční stanice na pozemku č. parc. st. 725, objektu měření na pozemku č. parc. st. 726 a skladu odorantu a metanolu na pozemku č. parc. st. 334, vše v katastrálním území Lobodice. Učinil tak v důsledku výkladu § 5 odst. 4 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále „katastrální zákon“), kdy poukázal na skutečnost, že notářský zápis ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. Nz 147/2011, N 167/2011, kterým stěžovatel mínil osvědčit získání vlastnického práva k uvedeným stavbám jeho vydržením, nelze považovat za jeho nesporné osvědčení, přičemž „nespornost“ náleží mezi zákonné podmínky provedení záznamu. Dílčí tvrzení ekonomky ČPP Transgas, s.p., že tyto nemovitosti státní podnik nevede v evidenci vlastního majetku, uvedenou spornost právní skutečnosti neodstraňuje a neobstojí ani ve srovnání s podaným a řádně ověřeným ohlášením ředitele

uvedeného podniku, jeho statutárním orgánem, ze dne 25. 7. 2011, podle kterého by uvedené stavby měly být ve vlastnictví České republiky s právem hospodaření s majetkem státu pro ČPP Tansgas, s.p. Zápis vlastnictví v tomto smyslu, tedy ve prospěch České republiky a s právem hospodaření pro ČPP Transgas, s.p., rovněž nebyl proveden, nikoli z věcných, nýbrž z formálních důvodů.

Žalovaný vrátil stěžovateli jeho ohlášení s návrhem na záznam vlastnického práva k uvedeným stavbám bez provedení požadovaného záznamu naposledy přípisem ze dne 31. 10. 2011, čj. Z-11431/2011-808, předtím již přípisem ze dne 22. 9. 2011. Proti takovému postupu se stěžovatel domáhal ochrany žalobou u Krajského soudu v Ostravě proti nezákonnému zásahu žalovaného, spočívajícího v neprovedení záznamu vlastnického práva žalobce ke specifikovaným stavbám.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě

Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) žalobu zamítl dle § 87 odst. 3 s. ř. s. a své rozhodnutí zdůvodnil tím, že žalobce dostatečným způsobem nevyvrátil spornost otázky změny vlastnického práva k předmětným stavbám v důsledku jeho vydržení. Konkrétně argumentoval tak, že z ustanovení § 5 odst. 4 katastrálního zákona vyplývá, že podmínkou zápisu vzniku vlastnického práva k nemovitostem vydržením je nejen osvědčení o jednostranném právním úkonu učiněné ve formě notářského zápisu, ale i nespornost tvrzené skutečnosti, zde vydržení práva. Přitom je zřejmé, že *„vlastnické právo k předmětným stavbám uplatňuje prakticky ve stejné době nejen žalobce, ale současně též ČPP Transgas, s.p., ve prospěch České republiky. Za této situace lze jen souhlasit s žalovaným, že z těchto projevů žalobce a ČPP Transgas, s.p., vyplývá spornost vzniku vlastnického práva vydržením v žalobcův prospěch. Žalovaný přitom nemůže při posouzení žalobcova podání odhlížet od dřívějšího podání ČPP Transgas, s.p., neboť to je mu evidentně známo z jeho dosavadní úřední činnosti (§ 50 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů)“*.

Krajský soud dále zdůraznil, že uvedená spornost nebyla v posuzovaném případě odstraněna ani přípisem ekonomky ČPP Transgas, s.p. ze dne 20. 4. 2011, podle něhož ČPP Transgas, s.p., nemá předmětné stavby ve své evidenci. Krajský soud je toho názoru, že vzhledem ke znění § 15 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obch. zák.“) nelze dovodit, že by ekonom byl v rámci svého funkčního zařazení oprávněn k takovému prohlášení o změně vlastnických poměrů k majetku se kterým hospodaří zaměstnávající organizace, které by bylo pro tuto organizaci závazné. Nepochybně přitom oprávněný statutární zástupce ČPP Transgas, s.p., jeho ředitel, dne podáním ze dne 25. 7. 2011 požádal o zápis vlastnického práva předmětných staveb do katastru nemovitostí záznamem , a to ve prospěch České republiky, s právem hospodaření ČPP Transgas, s.p.

Krajský soud poukázal na § 12 odst. 1 zák. č. 77/1997 Sb., o státním podniku, ve znění pozdějších předpisů, ze kterého vyplývá, že ředitel je statutárním orgánem podniku, který řídí jeho činnost a rozhoduje o všech jeho záležitostech, pokud nejsou zákonem vyhrazeny do působnosti zakladatele. Z toho plyne, že jménem státního podniku (který není v likvidaci) je oprávněn činit úkony zavazující státní podnik vůči třetím osobám toliko ředitel.

Pro úplnost soud dodal, že jakkoli je stav zápisu v katastru nemovitostí vnímán civilistickou judikaturou jako osvědčení naléhavého právního zájmu na podání určovací žaloby ve smyslu § 80 písm. c) občanského soudního řádu, pak ze samotného znění tohoto ustanovení ani z judikatury soudů rozhodujících v civilním soudnictví nevyplývá, že by naléhavý právní zájem na podání určovací žaloby nemohl plynout ze skutečností jiných, např. z konkurence podání různých subjektů ke katastrálnímu úřadu, v nichž tyto subjekty uplatňují vzájemně se vylučující práva k totožným nemovitostem.

Kasační stížnost

Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 151/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s."), spočívajícího v tom, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku vydržení vlastnického práva žalobce ke stavbám na pozemcích parc. č. st. 725, 726 a 334, vše v k. ú. Lobodice.

Stěžovatel v kasační stížnosti k vysvětlení kasačního důvodu v podstatě opakuje stejnou argumentaci, jako ve shora uvedené správní žalobě. Rekapituluje skutkové okolnosti, které považuje za zásadní pro závěr, že vlastnické právo ke shora specifikovaným stavbám nabyl vydržením. Tyto stavby se nacházejí na jeho pozemcích, které vložil do základního kapitálu žalobce smlouvou o vkladu části podniku ze dne 20. 4. 2007 jeho právní předchůdce RWE Transgas, s.p. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jeho vlastnické právo ke stavbám není nesporné, a to jen proto, že toto právo ke stejným nemovitostem jinak definuje další subjekt, totiž ČPP Transgas, s.p. Stěžovatel zdůrazňuje, že k tomuto uplatnění práva dalším subjektem došlo po uplynutí desetileté zákonné lhůty jeho oprávněné držby nemovitostí, navíc podáním, které nebylo pro záznam vlastnického práva způsobilé. Taková skutečnost nemůže být, z hlediska vydržení vlastnického práva uplynutím zákonné lhůty oprávněné držby, relevantní.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na dřívější argumentaci, ke které dodal, že katastrální úřad v žádném případě nezpochybnil vlastní vydržení vlastnického práva žalobce, netvrdil, že nedošlo nebo nemohlo dojít k vydržení vlastnického práva ke stavbám budov na pozemcích parcelní číslo st. 725, st. 726 a st. 334 v k. ú. Lobodice, ale pouze zkoumal, zdali jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro provedení požadovaného záznamu. Podle ustanovení § 5 odst. 6 katastrálního zákona se jako vlastník nově evidované stavby do katastru zapisuje vlastník pozemku, na kterém je stavba postavena, pokud není listinou prokázáno, že vlastníkem stavby je jiná osoba. Žalobce nevyužil možnosti ohlášení zápisu vlastnictví ke stavbě s uplatněním zákonné domněnky, že jako vlastník v operátu katastru bude evidovat vlastník pozemků pod zapisovanými stavbami, ačkoliv je vlastníkem těchto pozemků (v takovém případě by totiž katastrální úřad zkoumal pouze skutečnost, zda je ohlašovatel jako vlastník dotčených pozemků v operátu katastru evidován). Žalobce ohlásil své vlastnictví s odkazem na listinu prokazující, že je vlastníkem zapisovaných staveb, v tomto případě osvědčením

o prohlášení dle § 80 odst. 1 notářského řádu o nabytí vlastnictví vydržením podle § 134 občanského zákoníku.

Postup zápisu v operátu katastru nemovitostí je v takovém případě upraven ustanovením § 5 odst. 4 katastrálního zákona, podle kterého vznik, změna nebo zánik právního vztahu na základě právní skutečnosti nebo jednostranného úkonu, které nelze doložit a jsou-li nesporné, mohou být do katastru nemovitostí zapsány na základě osvědčení ve formě notářského zápisu, nebo na základě soudního smíru. Pokud by vznik, změna nebo zánik právního vztahu na základě takové právní skutečnosti byl sporný, mohl by katastrální úřad zápis do katastru nemovitostí provést pouze na základě pravomocného rozsudku o určení vlastnictví příslušného soudu. S ohledem na citované ustanovení § 5 odst. 4 katastrálního zákona může katastrální úřad provést zápis jen, je-li prokázána nespornost příslušného způsobu vzniku či změny vlastnického práva /zde vydržení/.

Žalovaný odmítl to tvrzení stěžovatele (v čl. III. bod 2 i v čl. IV. kasační stížnosti), ve kterém stěžovatel směšuje navzájem samostatné oblasti – vydržení vlastnického práva a existence podmínek pro záznam práva do katastru nemovitostí. Pokud žalobce namítá, že *„po uplynutí tvrzené vydržecí doby dojde ke skutečnosti, která by mohla vést ke spornosti vzniku vlastnického práva, tak tato skutečnost nemůže mít vliv na to, že žalobce měl stavby v oprávněné držbě více než deset let, neboť jiný závěr by vedl k tomu, že věc by nemohla být nikdy vydržena držitelem v dobré víře uplynutím vydržení doby, kdyby po jejím uplynutí kdokoli začal uplatňovat, byť i neúspěšně své vlastnické právo*“, pak opět hovoří o vlastním vydržení, nikoli o zápisu této skutečnosti do katastru nemovitostí.

Prokázání nespornosti vydržení vlastnického práva katastrálnímu úřadu není podstatou či náležitostí vlastního vydržení, ale náležitostí zápisu vlastnického práva ve prospěch vydržitele do katastru nemovitostí záznamem le § 5 odst. 4 katastrálního zákona. Nutnost prokázat, že právní skutečnost vydržení je nesporná, pak plyne ze způsobu úpravy zápisu do katastru nemovitostí a katastrální úřad je tak povinen postupovat při zápisu dle ust. § 5 odst. 4 katastrálního zákona a požadovat prokázání nespornosti vydržení.

Pokud třetí osoba předloží katastrálnímu úřadu ohlášení nové stavby do svého vlastnictví, pak tato osoba uplatňuje vlastnické právo ke stavbám a z toho plyne, že skutečnost zda došlo k vydržení, může být minimálně mezi touto osobou a žalobcem sporná a je nutné k tomuto tvrzení přihlédnou.

Obdobně v článku III. bodě 4. kasační stížnosti opět stěžovatel hovoří o vlastním vydržení a o zpochybnění vlastnického práva v průběhu vydržecí lhůty, nikoli o zápise do katastru nemovitostí. Žalovaný dodává, že pokud by ke zpochybnění vlastnického práva stěžovatele došlo v průběhu vydržecí lhůty, pak by zřejmě stěžovatel nemohl uplatnit nabytí vlastnického práva vydržením a pak by se ani neřešil zápis do katastru nemovitostí.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Podmínky přípustnosti kasační stížnosti dle § 102 s. ř. s. byly splněny, stejně jako další podmínky dle § 105 odst. 2, § 106 odst. 1,2 s. ř. s. Kasační stížnost byla podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a kasační stížnost obsahuje v principu projednatelný důvod.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů, které byly uvedeny v kasační stížnosti. Nezjistil přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Ze skutkové rekapitulace vyplývá, že dne 6. 9. a 13. 10. 2011 podal stěžovatel návrh na provedení záznamu vlastnického práva ke stavbám, a to redukční stanici na stavební parcele č. 725, objektu měření na stavební parcele č. 726a skladu odorantu a metanolu na stavební parcele č. 334, všech v katastrálním územní Lobodice.

Dne 29. 7. 2011 obdržel žalovaný návrh ČPP Transgas, s.p., na zápis tří staveb na stejných pozemcích do katastru nemovitostí jako vlastnictví České republiky s právem hospodaření v jeho prospěch.

Všechny návrhy byly zčásti doloženy identickými listinami, kolaudačním rozhodnutím vydaným Městským národním výborem v Kojetíně dne 4. 10. 1990, čj. 848-90-332/4-No a potvrzením Městského úřadu v Tovačově ze dne 13. 6. 2011, čj. METO 939/2011. Toto potvrzení obsahuje shora uvedenou specifikaci staveb a informaci, že se jedná o *„součást komplexu Podzemní zásobník plynu v Lobodicích, na který bylo vydáno stavební povolení v roce 1968, které se v archivu nedochovalo, resp. stavby Vvtl a vtl. Plynovod DE Bezměrov – Klopotice vč. RS Lobodice, na kterou bylo vydáno kolaudační rozhodnutí dne 4. 10. 1990 pod čj. Výst. 848-90-332/4-No“*.

K návrhu stěžovatele ze dne 13. 10. 2011 je navíc připojena listina ze dne 20. 4. 2011 vyhotovená ekonomkou ČPP Transgas, s.p., obsahující sdělení, že tato společnost nemá specifikované stavby v evidenci vlastního majetku.

Žádnému z uvedených návrhů žalovaný nevyhověl a listiny žadatelům vrátil bez provedení záznamu do katastru nemovitostí, ČPP Transgas, s.p., se zdůvodněním, že nepředložil listinu, která by prokazovala či osvědčovala vlastnictví staveb.

Pro posouzení charakteru činnosti správních úřadů z hlediska § 82 a násl. s. ř. s. existuje stabilizovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, vztahující se také konkrétně k problematice /ne/provedení zápisů do katastru nemovitostí, podporující závěr, že soudní ochrany proti neprovedení záznamu do katastru nemovitostí podle § 7 a § 8 zákona č. 265/1992 Sb. o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem se lze domáhat v řízení o ochraně před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s.

V tomto smyslu lze odkázat především na argumentaci usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, dostupné na www.nssoud.cz, obdobně také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, č. j. 4 Aps 4/2011 - 68, který ve vztahu k /ne/provedení poznámky do katastru nemovitost zdůrazňuje právě tu relevantní skutečnost, že *„...správní soud posoudí, zda katastrálnímu úřadu doručená listina je k zápisu poznámky do katastru nemovitostí způsobilá“*.

Důležité je vyjasnit si smysl a podstatu činnosti katastrálního úřadu při provádění záznamů do katastru nemovitostí. Nelze přehlédnout, že úkolem katastrálního úřadu v takových případech není rozhodovat o soukromoprávních aspektech věci, například o vzniku či přechodu vlastnického práva k nemovitostem, nýbrž jeho zákonnou povinností je vést správnou veřejnoprávní evidenci soukromoprávních poměrů, vzniklých v důsledku úkonů jiných subjektů. V tomto smyslu lze odkázat například na argumentaci usnesení zvláštního senátu ze dne 31. 1. 2007, č. j. Konf. 30/2006 - 5.

K provedení § 7 zákona o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem stanoví § 39 vyhlášky č. 26/2007 Sb. konkrétní podmínky, mezi kterými je pro nyní posuzovanou věc významné zmínit, že *„Záznamem se do katastru zapisují právní vztahy k nemovitostem na základě listin, které podle zvláštních právních předpisů potvrzují nebo osvědčují právní vztahy k nemovitostem“* (§ 39 odst. 1 citované vyhlášky), přičemž takovou listinou se rozumí rovněž *„listina, o které zvláštní právní předpis stanoví, že potvrzuje nebo osvědčuje právní vztahy“*, případně *„listina, o které zvláštní právní předpis stanoví, že se na jejím základě provádí zápis do katastru záznamem“* [§ 39 odst. 3 písm. a) a b) uvedené vyhlášky].

Takovou listinu jistě může představovat *„osvědčení ve formě notářského zápisu“* zmíněné v § 5 odst. 4 katastrálního zákona, nicméně její použití je závislé na splnění další tam uvedené podmínky, totiž nespornosti v osvědčení tvrzené právní skutečnosti, zde vydržení vlastnického práva uplynutím zákonné doby oprávněné držby staveb stěžovatelem (§ 134 odst. 1 občanského zákoníku). Proti osvědčení obecně se nelze bránit formálním opravným prostředkem, jen důkazem opaku (analogicky viz k pojmu „osvědčení“ Dušan Hendrych a kol., *Správní právo. Obecná část*, 6. vyd., C. H Beck, Praha 2006, str. 267). V posuzované věci osvědčuje stěžovatel právní skutečnost notářským zápisem dle § 80 odst. 1 zákona č. 385/1992 Sb. o notářích a jejich činnosti (dále „notářský řád“). V tomto případě se jedná o notářský zápis osvědčující prohlášení stěžovatele o právní skutečnosti, tedy vydržení vlastnického práva. Pro případ osvědčení právní skutečnosti jako podkladu pro záznam práva do katastru nemovitostí právě proto katastrální zákon zakotvil nespornost osvědčovaných skutečností jako podmínku, bez které nelze jinak nedoložitelnou právní skutečnost do veřejnoprávního registru zapsat. Katastrální úřad nemůže v dané věci provádět žádné dokazování vlastnického práva, nýbrž musí vycházet z nesporného tvrzení jeho existence, jinak záznam vlastnického práva podle § 5 odst. 4 katastrálního zákona provést nelze.

Jestliže tedy žalovaný odmítl provést vklad práva stěžovatele záznamem podle uvedeného notářského zápisu na základě přesvědčení, že pro to není splněna přinejmenším podmínka nespornosti tvrzeného práva, jednal v tomto smyslu správně. Notářský zápis neobsahoval nic víc, než osvědčení o tvrzení stěžovatele o vydržení vlastnického práva k uvedeným stavbám. To by mohlo představovat dostatečný podklad pro zápis práva, pokud by šlo o tvrzení, které by nebylo nikým a ničím zpochybňováno. V posuzované věci byl návrh stěžovatele na provedení záznamu v katastru nemovitostí podporován i dalšími listinami, ovšem jejich význam je třeba vnímat také z toho hlediska, že jimi stejné právo ve prospěch České republiky prokazovala třetí osoba.

Žalovaný se v žádné etapě či okamžiku svého jednání nezabýval otázkou vydržení vlastnického práva ke stavbám stěžovatelem nebo jinou osobou. Tento aspekt nehodnotil, ani nemohl (viz argumentaci uvedeného usnesení č. j. Konf. 30/2006-5), pouze, v souladu se zákonem, dbal na to, zda je návrh (stěžovatele i ČPP Transgas, s.p.) podložen takovými listinami., které „nesporně“ osvědčují tvrzené právo ve smyslu zákona.

Stěžovatel založil svou argumentaci na tvrzení o splnění zákonných podmínek vydržení vlastnického práva, které nemá z hlediska posuzování správnosti postupu žalovaného primární význam. Žalovaný se touto problematikou také správně nezabýval, neboť mu to ani nepřísluší. Skutečnost, že zákonná doba pro vydržení práva uplynula dříve, než byla oprávněnost držby zpochybněna, není významná. Důležité je pouze to, zda k relevantnímu zpochybnění právní skutečnosti došlo. Zároveň je třeba zdůraznit, že z hlediska zkoumání existence podmínek zápisu do katastru nemovitostí může být relevantní zpochybnění práva i pouhým tvrzením, za předpokladu, že podkladem zápisu je rovněž pouhé tvrzení existence práva. Listina osvědčující tvrzení stěžovatele o právní skutečnosti vydržení práva, nikoli tedy právo samotné, byla zpochybněna právě v důsledku toho, že jiný subjekt namítl existenci téhož práva České republiky ke stejnému nemovitému majetku a doložil k tomu dokonce jako podklady listiny, kterých se rovněž dovolával i stěžovatel. Jestliže stěžovatel zvolil cestu záznamu práva dle § 5 odst. 4 katastrálního zákona, žalovaný nemohl dělat nic jiného, než konstatovat rozpor a vyzvat stěžovatele (i ČPP Transgas, s.p.) doložit takové podklady, které by byly k osvědčení tvrzeného práva dostatečně způsobilé. To se nestalo.

Vlastnické právo obecně představuje jedno z nejvýznamnějších základních práv, požívající zásadní právní ochrany. Také z tohoto hlediska je třeba považovat za přirozené, že jakékoli dispozice s tímto právem musí být založeny na zjevných prokazatelných skutečnostech, nikoli na zpochybňovaných domněnkách, byť by se jednalo o domněnky sebepravděpodobnější. Posouzení věcných hledisek vzniku, změn a zániku vlastnického práva je svěřeno k tomu věcně příslušným veřejnoprávním subjektům, případně soukromoprávním dohodám. V každém případě o takových dispozicích musí existovat nesporná doklady (rozhodnutí, smlouvy), případně dodatečná vyjádření, souhlasy apod., jako tomu je právě v situacích, na které pamatuje § 5 odst. 4 katastrálního zákona, a která teprve mohou tvořit podklad pro provedení záznamů dle § 7 a 8 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem.

Takové podklady ovšem stěžovatel nepředložil a žalovaný správně v pochybnostech nemohl přehlédnout nárok dalšího subjektu, jehož tvrzení o existenci práva jiného subjektu není vyloučeno již s ohledem na historii vzniku předmětných nemovitostí a proměny podnikatelských subjektů, které se stavbami nakládaly, spojené s přechody práv a povinností a dispozicemi s majetkovou podstatou podnikatelských subjektů. Za popsaných okolností podmínky pro zápis vzniku vlastnického práva stěžovatele ke specifikovaným nemovitostem splněny nebyly a neprovedení zápisu dle § 5 odst. 54 katastrálního zákona žalovaným bylo odůvodněné.

Krajský soud věcně správně posoudil právní otázku smyslu podmínky nespornosti osvědčení o právu dle § 5 odst. 4 katastrálního zákona a své rozhodnutí také přesvědčivě zdůvodnil. Nevyšší správní soud na základě uvedených skutečností hodnotí kasační

stížnost jako nedůvodnou ve všech jejích částech a proto ji podle § 110 odst. 1, věta druhá soudního řádu správního zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti právo (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by podle principu úspěchu v řízení právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. října 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu